

Zondag 04 Nov 2012

Verslag van de Canadese Bevrijdingsmars

Zondagmorgen, het is kil en donker maar ik ben reeds op weg naar Knokke. Iets voor 07.00Hr rij ik de, voor de gelegenheid, gratis parking op aan het station. (Gratis parkeren in Knokke op een zondag!)

Na mij aangemeld te hebben in de tent op het Alfred Verweeplein, haast ik mij naar de klaarstaande autocar. Eens deze vol is, vertrekken we rond 07.30 Hr richting Hoogplaat – Nederland.

Het wordt stilletjes aan klaarder, de mist hult het landschap nog onder een koud dekentje. Hier en daar zien we wat ijs op de voorruit van een geparkeerde wagen. Het is net 08.00 Hr gepasseerd en we komen aan de startplaats, de Westerscheldedijk, van deze 39ste Canadese Bevrijdingsmars.

Er heerst een gezellige drukte van wandelaars, militaire oldtimers met hun bemanning, mensen van de organisatie en wat toeschouwers. Eerst een stempel op de kaart laten zetten en we kunnen eraan beginnen. De voltallige marsploeg van de GRWV (de AS3) vat zijn eerste meters van de 33 Km lange wandeling aan richting Knokke. Via tal van dijken gaat de tocht richting Oostburg. Het weer zit gelukkig mee, geen regen zoals er reeds veel gevallen is de voorbije dagen.

Ik hou er een stevige tred op na, één voor één wandel ik de voorgangers voorbij, enkele doorwinterde wandelaars halen mij wel in. Het zicht over de polders is mooi, de talloze schaapjes, wat koeien die verwonderd toekijken, hier en daar een fazant in de velden. De boeren zullen het geweten hebben, de akkers liggen over vele stukken in het water.

Rond 11.40 Hr bereik ik Oostburg, de eerste 15 Km zitten erop. Snel een stempel halen, een sanitaire stop en vooruit. Op een geheven moment loop ik praktisch alleen, geen wandelaars voor of achter mij. De meesten zijn in Oostburg blijven plakken voor een natje en een droogje zeker?

11.15 Hr, het onvermijdelijke! 2 uur vroeger dan voorzien begint het zachtjes te regenen. Geen erg en ik stap lustig verder tot één of andere weergod hierboven er een schepje bovenop doet. Snel regenvest aan trekken en niet morren of knorren. In november 1944, toen al die jonge Canadezen hier passeerden zullen ze wel anders gepiept hebben. Weer en wind zullen wel één van hun kleinste zorgen geweest zijn. Van die Duitse kogels die af en toe hun pad kruisten hebben wij als wandelaars niet te vrezen. Enkele kleine stenen blokken herinneren de Canadese verliezen.

Een 4 tal Km voor Retranchement, ter hoogte van Zuidzande spreek ik een eenzame, half doorweekte wandelaar aan. We blijven aan de praat en beslissen om samen de rest van de tocht tot een goed einde te brengen. Paul, een Zeeuw, zoals die Nederlanders genoemd worden in de streek die we doorkruisen probeert mijn gezwinde tred te houden.

Aangekomen in “ de ouwe school “ in Retranchement laten we onze kaart nog eens afstempelen. Onder een gutsende regen trekken we via de Hickmanbrug, genoemd naar een gesneuvelde Canadese sergeant, richting de Oosthoek. Aan deze lange rechte weg lijkt geen einde te komen, de regen laat zich niet kennen en mijn compagnon begint tekenen te vertonen van wat spierpijn. Het tempo is al een tijdje gezakt en ik moet de Paul af en toe eens wat moed inspreken. “ De beloning zal nog eens zo goed zijn!” zeg ik hem steeds.

Ondertussen is het gestopt met regenen, gelukkig maar, want mijn broek is ondertussen 3 keer zo zwaar geworden! In een schuur net voor de Oosthoek hebben we onze laatste controlepunt, nog een goede 3 Km voor de boeg. Er leek ook geen einde te komen aan de Zoutelaan, het tempo duikt opnieuw wat omlaag en Paul is al zijn moed nog eens aan het samenrapen. “ Denk aan de beloning” en het lukt, om 13.50 Hr stappen we de tent binnen, het zit erop!

En dan is het tijd voor de beloning! Elk met een heerlijke trappist in de hand zetten we ons aan een tafeltje. Het ogenblik dat het schuim van het heerlijke biertje de lippen raakt verdwijnt de spierpijn heel eventjes, gevolgd door een gemeente aaaach.

Spijtig dat er weinig gegadigden waren voor deze toch speciale wandeltocht. De herinnering aan onze bevrijders van WOII moeten we toch indachtig blijven. Misschien volgend jaar?

Adjt (R) Devlieghe Didier

AS3 / Webmaster